

være en Handling af den øverste administrative Magt. Hvad derimod angaaer Forslaget om Fremlæggelsen af Beretninger, som virkelig vise, hvad der hvert Aar er udrettet af Bestyrerne i de forskjellige Skovdistricter, da er dette en Gjenstand, som vistnok Finantsministeren vil tage under nærmere Overveielse. Der er, kan jeg tilføie, allerede af en enkelt Bestyrer af et District, uopfordret indgivet en saadan Beretning, der paa det Nærmeste troer jeg, vilde svare til det, der er berørt i det ærede Udvalgs Betænkning; men Grunden, hvorfor det ikke strax blev forlangt, at en saadan Beretning ogsaa skulde indgives fra alle de andre Districter, var den, at man i det Hele taget har klaget over, at Bestyrerne af de forskjellige Districter vare bebyrdede med alt for mange skrivende Forretninger, og at deres vigtigste Arbejde i Skoven selv, ved en Udvidelse af disse, kunde blive utilbørligen tilstødet.

Det var disse faa Bemærkninger, som jeg har troet mig opfordret til at fremsætte, den første af Pligt mod den ærede Taler, de øvrige ifølge min forhenværende Stilling som Domainedirecteur.

Oppermann: Idet jeg takker den høitærede Minister, ikke blot for den Udtalelse, som han anfaae det for sin Pligt at gjøre, men ogsaa for de øvrige Udtalelser, skal jeg tilføie, at jeg meget gjerne indrømmer, at der om Hensigtsmæssigheden eller U hensigtsmæssigheden af de gjorte Henstillinger kan være deelte Meninger. Det har glædet mig fra hans Side ikke at høre fremført andre Indvendinger end dem, han kom med. Jeg tilstaaer, at jeg havde frygtet for, at han maaffee vilde gjøre Noget gjældende, som jeg mindre kunde

lade gaae uimodsagt hen. Der er kun en Ting, med Hensyn til hvilken jeg skal tillade mig nogle faa Ord; det er med Hensyn til Forstplanerne. Det har ikke været min Mening, at disse skulde være en almindelig Lovgivningsact; jeg har meent, at dette Arbejde skulde tilkomme den samlede Lovgivningsmagt, Kongen og Rigsdagen i Forening, ikke som en sædvanlig Lovgivningsact, men som en Bevilningsact. Jeg troer, at den Maade, hvorpaa vi nu bevilge Skovbudgettet, egentlig er aldeles illusorisk. Det er af den Grund, jeg har troet, at man paa denne Maade kunde komme til en bedre Form. Spørgsmaalet troer jeg derfor ikke — det er idetmindste min Anskuelse — bør drøftes længere her. Jeg skal søge endnu i indværende Rigsdagssamling at faae det drøftet paa den Maade, som jeg troer er den hensigtsmæssigste, for ikke at spille Thingets Tid og for at opnaae et ordentligt Resultat. Til Slutning skal jeg blot henlede Thingets Opmærksomhed paa to Punkter i Udvalgets Betænkning; det ene Punkt, der er gjentaget ved tre Leiligheder, om jeg husker ret, angaaer Salget af Statseiendommene. Jeg troer, at det vel fortjener en nærmere Overveielse, om det er rigtigt at beholde Statseiendomme, der under Statens Forvaltning indbringe betydeligt Mindre end Renten af den Sum, for hvilken de kunne ventes folgte. Jeg har derved navnlig tænkt paa visse Skoveiendomme, der allerede nu foranledige forholdsvis store Udgifter med Hensyn til Overbestyrelsen, og fremdeles ville gjøre det, fordi de ligge spredte, og ikke let kunne inddrages under et af de større Oversørsterdistricter, medens de ere for faa til at danne et særegent, i Særdeleshed nu, efterat to saadanne Skovriderdistricter ere folgte.